

uvědomuji. Kromě zmíněných kněží Janči, Mazance a také Juřika, to byl zvláště bratr Vašek Pták, který byl mým biřmovacím kmotrem.

Ten, kdo mne a Pavlu oslovil s nabídkou stát se sekulárními františkány, byl v roce 1984 P. Michal František Pometlo OFM. Tím, že nás do tohoto společenství pozval a žádné jiné s určitou tradicí a specifickou spiritualitou v tu dobu v Plzni nebylo, nebo jsme o něm nevěděli, jsme toto pozvání akceptovali. Musím ale přiznat, že jsem nebyl ani zapálený, ani vyhraněný „františkán“! Také mě dost

dlouho trvalo, než jsem se v tomto společenství zabydlel. Leccos jsem u některých spolubratří a sester a v průběhu setkávání postrádal a také jsem byl od roku 1992 zaměstnán v Salesiánském středisku a byl jsem obklopen další spiritualitou. Často mne držel jen slib a někteří spolubratři. Samozřejmě postava svatého Františka mně imponovala svědectvím radikality jeho života, zejména pokorou, ale i statečností. Po čase a s příchodem nových terciářů se to změnilo a v současné době mne společenství posiluje bratrskou atmosférou a vědomím, že se máme rádi a snažíme se vytvářet živé společenství, které má co nabídnout i dalším lidem.

Jak se slučuje zasvěcený život s životem ve světě, v čem spatřuješ své povolání, poslání ... Myslím, že se slučuje velmi dobře. Někdy mne trochu děsí někteří zasvěcení, kteří jsou trochu „mimo“ život ve světě. Povolání a poslání se snažím poznávat v rozhovorech s Bohem. Myslím ale, že v mém věku to už bude hlavně modlitba a možná oběti související se stářím.

Z čeho máš radost? Ze života, z rodiny, z přátel, z práce u salesiánů, z papeže Františka, z Božího milosrdenství, z nového biskupa, z obnov v Koinonii a z našeho SFR, vše mne vede k nespokojení na sebe a svoje schopnosti, ale na Boha a na inspiraci sv. Františkem.

A na co jsme se Tě nezeptali a chceš nám sdělit? Že děkuji všem (raději nejmenuji, abych na někoho nezapomněl), kteří se za mne dlouhá léta modlili.

Paulus Terwitte: Bohatství prostého života

(Inspirace svatým Františkem)

(Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 2014, str. 45 – 50)

Přijmout závislost jednoho na druhém

Žít z bohatství, které je dáno

Kapitola 6

Že bratři nesmějí přijímat nic do vlastnictví, ani z proseb o almužny ani od nemocných bratří

1. *Bratři ať nepřijímají nic do vlastnictví, ani dům, ani obydlí, ani žádnou věc.*
2. *Jako poutníci a cizinci na tomto světě (srov. 1 Petr 2,11), kteří slouží Bohu v chudobě a pokoře, ať s důvěrou chodí po almužně.*
3. *Nesluší se, aby se za to styděli, neboť i Pán se pro nás stal chudým na tomto světě (srov. 2 Kor 8,9).*
4. *V tom je vznešenost svrchované chudoby, že vás, moje nejmilejší bratry, učinila dědici a vládcí nebeského království (srov. Jak 2,5); o věci vás ochudila, zato ctnostmi obohatila.*
5. *To ať je váš úděl, který uvádí do země živých (srov. Žl 142/141,6).*
6. *K ní, nejmilejší bratři, přilněte celou duší a pro jméno našeho Pána Ježíše Krista na věky nechtějte mít nic jiného na tomto světě.*
7. *A kdekoli bratři jsou nebo se setkají, ať se k sobě chovají jako v rodině.*
8. *Ať jeden druhému bez obav projeví své potřeby, neboť živí-li matka a miluje-li svého syna podle těla (srov. 1 Sol 2,7), tím víc má každý milovat a pečovat o svého bratra podle ducha.*
9. *A onemocní-li některý bratr, ať ho ostatní tak ošetřují, jak by chtěli, aby byli sami ošetřováni (srov. Mt 7,12).*

Každý člověk nese ve tváři rysy Božího Syna, který se stal člověkem. V tomto zásadním příbuzenství všech lidí s Bohem tkví nejhlubší základ toho, že jsou lidé na sobě navzájem závislí. Pro člověka má tato provázanost původ v Bohu.

Prostý život je ve své podstatě vytrvalé a svobodné úsilí o to, že nejsme schopni existovat bez druhých. Každý se toho druhého nějak týká. Život se rázem velmi zjednoduší, když pro nás toto soužití přestane být nutností, s níž je třeba se smířit, a začneme ho vidět jako základ.

Dávat může být blaženější než brát (srov. Sk 20,35), ale podle Františka začíná pravá blaženost až tehdy, když jsme připraveni uzнат vlastní potřebnost a vyslovit prosbu, když jsme zralí uzнат, že nejen nevlastníme všechno, ale ani všechno neovládáme, ani nejsme schopni všechno uskutečnit. Otázky, které zjišťují, zda už jsme dospěli tak daleko, že žijeme „františkánsky chudě“, by bez okolků odmítl. S tím, co je františkánské, nemají nic společného. Při těchto úvahách hrozí nebezpečí, že kvůli hledání ideálu ztratím ze zřetele bratra nebo sestru.